

INTERVIEW

Niet meer boa, maar gewoon

Het was nooit in haar opgekomen om boa (buitengewoon opsporingsambtenaar) te worden, maar toch werd ze het. Toen Machteld van Diermen (39) in 2018 begon met de baan, had ze niet kunnen denken dat een pandemie haar werk zo zou veranderen. „Dan was ik er nooit aan begonnen, het is een verschrikkelijk jaar geweest. Je moet mensen op afstand van elkaar houden en dat gaat zo tegen de natuur in!” We blikken met Machteld terug op een bewogen jaar, maar niet te uitgebreid: „Ik kan het woord corona haast niet meer horen, gelukkig lijkt er een einde aan te komen.”

Frieda van de Geest

Hard werken doet ze al sinds haar elfde. Ze weet niet beter. Zeventien jaar lang werkte ze in de horeca. „Dat was echt een prachtige tijd. Ik vond het werk erg leuk, maar ook zwaar. Dat ik dit niet mijn hele leven wilde doen, wist ik wel. Maar wat dan wel?” In 2017 volgde ze de Alpha-cursus, waardoor er een hoop veranderde voor Machteld. „Ik heb leren vergeven en dat heeft alles voor me veranderd”, legt ze uit. „Ik heb een verleden met seksueel misbruik. Ik had een hart vol haat, dat hoorde bij mijn leven. God heeft dit volledig geheeld. Ik heb de dader kunnen vergeven en dat heeft alles in een ander licht gezet. Als ik hem tegenkom, kan ik normaal 'hoi' zeggen. Jarenlang was dat ondenkbaar. Zo fantastisch! Als God iets in je heelt, doet Hij dat volledig.”

Na Alpha verlangde ze ook naar een andere baan, maar vroeg zich tegelijk af waarom. „Het feit dat ik van binnen was veranderd, hoefde toch niet meteen een nieuwe baan te betekenen? Bovendien had ik echt geen idee wat! Ik besloot ervoor te bidden en vroeg God om iets anders op mijn pad te brengen en mijn ogen daarvoor te openen.”

ZONDER DIPLOMA

Een paar dagen later kwam de vacature voor boa voorbij. „Oh nee, dat echt niet, dacht ik meteen. Maar kort daarop zag ik hem weer en daarna nog eens. Dus ik ging er toch over nadenken. Je bidt om iets, er komt iets, je zegt twee keer 'nee', misschien moet je nu toch eens 'ja' zeggen, Machteld!”

'UITEINDELIJK BLEKEN ZE UNANIEM VOOR MIJ GEKOZEN TE HEBBEN EN KREEG IK DE BAAN'

In eerste instantie werd haar sollicitatie van tafel geveegd, want van de dertig sollicitanten was ze de enige

zonder diploma's. „Mijn motivatie en persoonlijkheid spraken zo aan dat ik de eerste twee rondes doorkwam. Als God wil dat ik het word, dan komt het goed. Zo stond ik er echt in en van zenuwen had ik daarom nauwelijks last. In de derde ronde bleven er nog drie kandidaten over. We moesten een casus oplossen. Ik zei tegen God: 'Wilt U met me meegaan, ik heb dit nog nooit gedaan!'. En uiteindelijk bleken ze unaniem voor mij gekozen te hebben en kreeg ik de baan.”

BEDREIGD EN BESCHERMD

Machteld haalde de benodigde diploma's en zo werd ze boa. „God heeft mij deze functie gegeven en daardoor kan ik het ook aan. Hij beschermt mij echt, ik heb dat letterlijk ervaren. Zo had ik een keer een akkefietje met wildkampeerders bij de waterzuivering. Daar heb ik een man moeten aanhouden. Twee weken later was ik daar weer in de buurt. Samen met een collega hielden we een scootercontrole. Toen kwam er een auto aan, waar diezelfde vent uitstapte die ik had aangehouden. Hij was zwaar onder invloed, echt een doorgesnoven gek. Hij herkende mij en begon meteen verschrikkelijk op me te schelden.

Hij stond recht voor me, ik voelde zijn adem in mijn gezicht, extreem bedreigend. Mijn collega bevroor, ik bleef gelukkig rustig en piepte de politie op via mijn portofoon. Die vent bleef eindeloos doorgaan, maar ging op een gegeven moment toch weg met de auto. Gelukkig kon ik het kenteken doorgeven en kwam hij direct in het politiesysteem als 'gezocht'. Hij werd in Vathorst opgepakt, waar vier politieagenten voor nodig waren, zo agressief was hij. Hij heeft die agenten geschopt en geslagen en was als een wild beest. Het bleek een vuurwapengevaarlijke crimineel te zijn. Mij heeft hij wel heel erg bedreigd, maar met geen vinger aangeraakt. Mijn collega is niet gelovig, maar zei achteraf dat er iets moest zijn dat hen had beschermd. En zo zie ik dit ook. Dit was echt de duivel in die persoon. En God heeft tegen hem gezegd: 'Je raakt haar met geen vinger aan'. En daarom ben

ik niet vaak bang. Ik vind heus wel eens dingen spannend, maar ik word beschermd in deze baan.”

MAATREGELEN

Toen de coronamaatregelen van kracht werden, kreeg Machtelds werk ineens een hele andere betekenis. Ze werd er niet populairder op in het dorp. „Wij moeten handhaven op regels die onnatuurlijk en voor onszelf net zo moeilijk zijn. Toen de besmettingscijfers erg hoog waren, was het echt nodig, maar ik vond het verschrikkelijk om te doen. Natuurlijk houd ik me ook aan de regels, maar ik vind ze net zo lastig, ik ben ook maar een mens. Wij krijgen als boa's enorm veel kritiek, terwijl we gewoon ons werk doen. Weet je, mensen zien wat ze zien en daar vellen ze hun oordeel over. Ze zien nooit het hele plaatje. Het beeld dat ze van boa's hebben, klopt vaak niet. Hoe vaak roepen ze niet dat we een Melkert-baan hebben, alsof we met niks doen ons geld verdienen. Dat doet zeer en dat beseffen ze dan niet. Die mensen die dat zeggen, weten niks van ons. Ik werk al mijn hele leven keihard, in de eerste lockdown was ik elke dag op straat. Geen dienst sloeg ik over. Alsof ik voor mijn lol mensen uit elkaar drijf.”

'HET BEELD DAT ZE VAN BOA'S HEBBEN, KLOPT VAAK NIET'

Het beeld is ontstaan dat er in Bunschoten relatief veel boetes zijn uitgedeeld. „Boetes geven we alleen als daar echt aanleiding voor is. Maar handhaving is zoveel meer, we gaan met mensen in gesprek, we geven waarschuwingen. Kortom, we zorgen ervoor dat het veilig en leefbaar blijft op straat. In het belang van elkaar.”

NIEUWE BAAN

Sinds een paar maanden werkt Machteld als boa in Amersfoort. „De laatste maanden in Bunschoten liep het niet zo lekker op de werkvloer. Ik had een dilemma: moet ik blijven of gaan? Ik vroeg God om een oplossing of om verandering van de situatie. De volgende dag zag ik de vacature voor boa in Amersfoort en daar heb ik toen maar direct op gereageerd.” Ook hier gingen alle deuren open, tegen de verwachtingen in. „Op de dag van het belangrijkste sollicitatiegesprek liep ik door de stad. Ik had God gevraagd om met me mee te gaan en was ruim op tijd voor de afspraak. Twee jongeren hielden me aan: of ik weleens gehoord had van Bijbelstudie, vroegen ze. Daar

moest ik wel even om lachen natuurlijk en er volgde een leuk gesprekje over het geloof. Aan het eind vroegen deze twee of er iets was waarvoor ze mochten bidden. Ik vertelde dat ik op weg was naar een sollicitatiegesprek en daar hebben ze toen met mij voor gebeden. Midden op straat in de stad. Zo bijzonder. Ik liep daarna heel rustig naar het gemeentehuis waar ik even moest wachten tot ik naar binnen kon. En wat zag ik tussen de gebouwen door: een regenboog. God ging dus echt met me mee!”

'IK WIL GRAAG DOEN WAT GOD VAN MIJ VRAAGT'

Het leek nog bijna mis te gaan na het arbeidsvoorwaardengesprek. „Ik ging er echt teveel op achteruit, in vergelijking met Bunschoten. Dus ik belde ze op dat ik niet akkoord ging. Dit voelde direct als een foute keuze, want als God wilde dat ik ging... moest ik dan toch ja zeggen? Ik wil graag doen wat God van mij vraagt. Ik vroeg Hem om raad: 'Als U wilt dat ik ga, laat ze dan met een beter bod komen...'. Kort daarna werd ik gebeld met de letterlijke boodschap: 'We komen met een beter bod - precies die woorden - want we willen je zo graag hebben...'"

KORTE MOUWEN

Ook haar tattoos leken bijna roet in het eten te gooien. Het is voor medewerkers van de gemeente Amersfoort een huisregel dat tattoos niet zichtbaar mogen zijn tijdens werktijd. 'Dan houdt het op', dacht ik. „Ik ga niet midden in de zomer met lange mouwen lopen. Bovendien vind ik het enorm achterhaald. Het is mijn verhaal op mijn arm en daar ben ik trots op, dat wil ik niet verstoppen.” Om een lang verhaal kort te maken: vanwege Machteld is de huisregel aangepast. Het is nog steeds de norm, maar de gemeente moet dat vooraf melden bij het arbeidsvoorwaardengesprek. Ook mag de gemeente de sollicitant vragen om de tattoo vooraf te 'keuren'. Op Machtelds arm staat onder andere de Bijbeltekst: 'waar de Geest van de Heer is, daar is vrijheid'. Daar had de gemeente geen bezwaar tegen en ze mag in haar korte mouwen de straat op.

Het bevalt haar inmiddels goed in Amersfoort. Ze werkt nu ook 's nachts en op zon- en feestdagen in een veel groter team. „Het is wel anders in de stad, ik ben daar een stuk anoniemer. Dat vind ik wel fijn, hoor, ik kan nu in het dorp weer gewoon Machteld zijn.”

Machteld

